

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí složeném z předsedy senátu Vojtěcha Šimíčka, soudkyně Michaely Bejčkové a soudců Radana Malíka (soudce zpravodaj), Petra Mikeše, Pavla Molka, Milana Podhrázkého a Ivo Pospíšila v právní věci navrhovatele: **Přípravný výbor pro konání místního referenda ve městě Boží Dar**, zast. Mgr. Michalem Burešem, advokátem se sídlem Moskevská 2034/18a, Karlovy Vary, a účastníka řízení: **město Boží Dar**, se sídlem Boží Dar 1, zast. JUDr. Zuzanou Chlupáčovou, advokátkou se sídlem Na Okrouhlíku 2044/23, Praha 8, o návrhu na vyhlášení místního referenda, v řízení o kasační stížnosti účastníka řízení proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 9. 2025, č. j. 57 A 39/2025-43,

takto:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel předložil dne 1. 7. 2025 účastníku řízení, městu Boží Dar, návrh na konání místního referenda podpořený podpisy 39,5 % oprávněných osob. Kromě potvrzení opravy navrženého termínu konání referenda (datum 4. a 5. října 2025 ručně přepsáno na 3. a 4. října 2025) účastník řízení neměl k návrhu výhrady a předložil jej zastupitelstvu města Boží Dar k projednání. Zastupitelstvo na zasedání konaném dne 11. 8. 2025 o vyhlášení místního referenda nerozhodlo, jelikož pro vyhlášení hlasovali jen tři členové ze sedmi, čtyři členové se zdrželi hlasování. Dle navrhovatele však obec nemá jinou možnost než rozhodnout o konání referenda, je-li předložená otázka přípustná. Obrátil se proto na krajský soud s návrhem na vyhlášení místního referenda dle § 91a odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Krajský soud nyní napadeným usnesením vyhlásil místní referendum ve městě Boží Dar o otázce: „*Souhlasíte s tím, aby Zastupitelstvo města Boží Dar činilo v rámci samostatné působnosti veškeré kroky k tomu, aby územní plán města Boží Dar v celém katastrálním území Ryžovna neumožňoval, s výjimkou staveb veřejné dopravní infrastruktury, výstavbu žádných jiných nových staveb, a to včetně jakýchkoli staveb, které by byly zřizovány na základech původních, dnes již zaniklých, staveb?*“. Dále krajský soud rozhodl, že referendum se bude konat současně s volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu ve dnech 3. a 4. října 2025 a že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[3] Krajský soud se ztotožnil s navrhovatelem, že zastupitelstvo města naložilo s návrhem na konání místního referenda způsobem, který neodpovídá zákonu. Dle vyjádření účastníka řízení však referendum nebylo vyhlášeno proto, že nelze o navržené otázce referendum konat (z různých důvodů), což odpovídá postupu zastupitelstva obce dle § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místním referendu“). Krajský soud se proto zabýval přípustností navržené otázky ve smyslu § 6 a § 7 zákona o místním referendu a shledal, že navržená otázka je přípustná – o změně územního plánu, která zabránila realizaci stavebních záměrů nebo způsobu využití území, rozhoduje zastupitelstvo obce v samostatné působnosti.

II. Kasační stížnost a vyjádření navrhovatele

[4] Účastník řízení, město Boží Dar (dále jen „stěžovatel“), napadl usnesení krajského soudu kasační stížností založenou na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil.

[5] Stěžovatel trval na tom, že navržená otázka je nepřípustná, konkrétně z důvodů dle § 7 písm. d) a e) zákona o místním referendu. Krajský soud uvedené přehlédl a náležitě nezhodnotil. Dle stěžovatele široce pojatý zákaz jakýchkoliv jiných než dopravních staveb nepřijatelně zasahuje do postavení obce, občanů i třetích subjektů (vlastníků majících v území Ryžovna obydlí). Navrženou otázku bylo možné formulovat šetrněji.

[6] K nepřiměřenému zásahu do práv občanů obce a třetích osob (vlastníků) stěžovatel dodal, že navržená otázka je vlastně vyhlášením stavební uzávěry, jde o natolik intenzivní opatření, kdy nebude možné realizovat jakoukoliv stavbu ani významné rekonstrukce objektů. Stěžovatel uznal právo občanů vyjadřovat se o nejrůznějších otázkách místního významu, avšak většina občanů nemůže zasáhnout v neprospěch jiných, dotčených, občanů obce. Dle stěžovatele měli i obyvatelé biblické Sodomy a Gomory větší naději na úspěch. Je nutné dbát práva menšin. Lze si též představit řadu situací, kdy bude nutno v území realizovat stavební opatření, např. v případě ujíždění svahů (lokalita vykazuje významná erozní rizika), což územní plán nebude umožňovat. Není ústavně přijatelné, aby výsledkem referenda byla vlastníkům zakázána péče o stávající majetek či jeho rozmnožení.

[7] Navržená otázka je dle stěžovatele nepřípustná též z hlediska ústavně zaručeného práva obce na samosprávu. Obci, která musí plnit povinnosti ve prospěch svých občanů, bude zapovězena stavba protipovodňových opatření, zajištění opatření v zájmu energetické bezpečnosti občanů, protierozních a klimatických opatření nebo investice a obnova existující infrastruktury, např. připravované odbahnění vodního díla Myslivny a rekonstrukce jeho hráze. Znemožnění jakéhokoliv rozvoje, ale i opravy stávající infrastruktury, zasahuje do práva na samosprávu.

[8] Stěžovatel namítl rozpor s veřejnou kogentní úpravou, kdy absolutní zákaz všech staveb obchází proces územního plánování a nelze jej provést v souladu se zákonem. Navržená otázka je též nejednoznačná, občanům nemusí být jasné, co přesně se zakazuje. Použité výrazy zahrnují i drobné stavby jako kaplička nebo oplocení, což si ne každý občan může uvědomovat.

[9] Stěžovatel namítl, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s namítanou protiústavností otázky a námitkou, že otázka odporuje zákonné úpravě procesu územního plánování. Ohradil se proti výtce krajského soudu, že jeho argumentace ve vyjádření k návrhu byla obecná – tak jako je pro přípravný výbor dovozeno dobrodiní, že otázka nemusí být zcela precizní, obdobné platí i ve prospěch menších obcí. Najímání advokátů na každé podání by znamenalo eliminaci samosprávy. Stěžovatel uvedl jednoznačně, jaké právem chráněné zájmy budou dotčeny, a krajský soud k tomu nepřihlédl.

[10] Stěžovatel závěrem poukázal na čl. 6 Ústavy, dle kterého rozhodování většiny dbá ochrany menšin, a položil si otázku, zda by v případě celostátního referenda bylo přípustné hlasovat o plošném zákazu jakékoliv výstavby s výjimkou dopravních staveb. Zopakoval, že otázku šlo formulovat přiměřeněji a šetřit práva dotčených subjektů, proto nemůže obstát.

[11] Navrhovatel ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Nesouhlasil se stěžovatelem, že navržená otázka je nepřipustná a nesrozumitelná. Výsledek referenda nevytváří žádný přímý zákaz pro vlastníky ani nestanoví konkrétní regulaci a samotné referendum nemůže být v rozporu s právními předpisy. Stěžovatel směšuje obecné politické zadání pro podobu územního plánu, o kterém může rozhodnout občanská komunita v referendu, a zvláštní správní postupy podle veřejnoprávních předpisů jako pořizování územního plánu a územní a stavební řízení. Důvody podle § 7 písm. d) a e) zákona o místním referendu tedy nejsou naplněny. Navrhovatel nesouhlasil ani s námitkami zásahu do vlastnických práv a „tyranie většiny“. Referendum je pouze závazným politickým podnětem pro zastupitelstvo. Argumentace stěžovatele má navíc jen zamlžit fakt, že připravovaný územní plán nadále počítá s rozsáhlou výstavbou v lokalitě, která nenávratně zasáhne do její cenné přírodní podoby. Navržené otázce voliči jistě rozumí, vyjadřuje jednoznačný cíl. Navrhovatel uzavřel, že krajský soud se přípustností otázky dle § 6 a § 7 zákona o místním referendu podrobně zabýval, stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného usnesení jen obecně.

[12] Stěžovatel ve své replice akcentoval obavy některých občanů, kteří se na něj obrátili v souvislosti s výsledky referenda. Dále setrval na předchozí kasační argumentaci stran nezákonnosti navržené otázky, s jejímž zněním znovu polemizoval. Nesouhlasil ani s argumentací navrhovatele, že v dané lokalitě má dojít k rozsáhlé výstavbě. Také odkázal na nemožnost stavebních opatření a Smlouvy o bezúplatném převodu pozemků ze dne 17. 10. 2005, 10. 10. 2006 a 8. 1. 2008, dle kterých byly pozemky určeny k *zastavění veřejně prospěšnou stavbou nebo stavbou pro bydlení nebo k realizaci zeleně*, přičemž zdůraznil, že nemožnost zastavění těchto pozemků bude v souladu se smluvními závazky znamenat, že bude nucen převést pozemky zpět na stát.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou oprávněnou a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost

přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

III.a Přezkoumatelnost napadeného usnesení

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného usnesení. Nepřisvědčil navrhovateli, že námitka stěžovatele zůstala v obecné rovině. Stěžovatel namítá, že krajský soud dostatečně nevypořádal jeho námitku protiústavnosti a nezákonnosti navržené otázky. Stěžovatel před krajským soudem poukazoval na řadu chráněných zájmů. Námitka však není důvodná.

[16] Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu může v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení způsobit i chybějící vypořádání zásadních námitek žalovaného správního orgánu (zde příslušné obce), přestože obecně je soud povinen reagovat zejména na námítky žalobce (zde navrhovatele; viz rozsudky NSS ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012-61, ze dne 19. 12. 2019, č. j. 8 As 320/2018-32, odst. [17], nebo ze dne 18. 7. 2024, č. j. 6 As 150/2023-81, odst. [37]).

[17] Povinnost řádného odůvodnění ovšem neznamená povinnost podrobně odpovědět na každý dílčí argument účastníka řízení, postačí proti námitkám účastníka řízení postavit vlastní argumentační celek, v jehož konkurenci námitky neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 222/18, bod 13., obdobně rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, odst. [16], nebo ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 As 123/2022-55, odst. [12]). Ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat zdrženlivě, a ve věcech referenda by usnesení krajských soudů měla být rušena pro nevypořádání argumentace účastníků dokonce pouze výjimečně (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29], a rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2016, č. j. Ars 4/2015-45, č. 3414/2016 Sb. NSS, odst. [45]).

[18] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud shledal, že napadené usnesení je přezkoumatelné, tj. srozumitelné i dostatečně odůvodněné ve smyslu citované judikatury. Krajský soud přesvědčivě odůvodnil, z jakých důvodů shledal navrženou otázku přípustnou a proč přistoupil k vyhlášení referenda. Vypořádal se též s argumentací stěžovatele, který namítal protiústavní zásah do práv vlastníků stavebních parcel v dotčené lokalitě a poukazoval na řadu chráněných zájmů (bezpečnost státní hranice, správu lesů, vodní hospodářství a ochranu před povodněmi, ochranu památkové zóny UNESCO, hornickou činnost a ochranu Evropsky významné lokality a ptáčích oblastí v rámci soustavy Natura 2000), se kterými by plošný zákaz nových staveb mohl být v rozporu.

[19] Krajský soud ke stěžovatelově argumentaci uvedl, že místní referendum nijak přímo nezasahuje do práv majitelů pozemků, když jeho výsledek zavazuje toliko orgány obce

(viz bod 63. napadeného rozsudku). Ostatní stěžovatelova tvrzení zůstala dle krajského soudu v obecné rovině, stěžovatel neuvedl, jaké úkoly ve zmíněných oblastech v samostatné působnosti plní (viz bod 65. napadeného rozsudku). Stěžovatel se proti této výtce krajského soudu ohradil, avšak dle kasačního soudu lze po stěžovateli spravedlivě požadovat konkrétní uvedení toho, jaké úkoly ve zmíněných oblastech v samostatné působnosti jako obec plní. Stěžovatel by si měl být takových úkolů i jako menší obec vědom bez toho, aby si „najímal advokáty“, jak uvádí v kasační stížnosti.

[20] S ohledem na výše uvedená východiska shledal Nejvyšší správní soud vypořádání stěžovatelovy argumentace ze strany krajského soudu zcela dostatečným.

III.b Jednoznačnost navržené otázky a přípustnost konání referenda

[21] Stěžovatel namítá, že navržená otázka je nesrozumitelná (nejednoznačná) a konání referenda je nepřípustné z důvodů podle § 7 písm. d) a e) zákona o místním referendu, jelikož nepřiměřeně zasahuje do práv vlastníků dotčených nemovitostí, do práva stěžovatele na samosprávu a je v rozporu se zákonnou úpravou územního plánování. Námitky nejsou důvodné.

[22] Podle § 6 zákona o místním referendu [v] *místním referendu se rozhoduje o věcech, které patří do samostatné působnosti obce nebo statutárního města.*

[23] Podle § 7 písm. d) zákona o místním referendu nelze místní referendum konat, *jestliže by otázka položená v místním referendu byla v rozporu s právními předpisy nebo jestliže by rozhodnutí v místním referendu mohlo být v rozporu s právními předpisy.*

[24] Podle § 7 písm. e) zákona o místním referendu nelze místní referendum konat *v případech, kdy se o položené otázce rozhoduje ve zvláštním řízení.*

[25] Podle § 8 odst. 3 zákona o místním referendu [o] *tázka navržená pro místní referendum musí být jednoznačně položena tak, aby na ni bylo možno odpovědět slovem "ano" nebo slovem "ne".*

[26] Nejvyšší správní soud předně podobně jako krajský soud v bodech 48. a 49. napadeného rozsudku připomíná, že správní soudy přistupují k přezkumu věcí týkajících se místního referenda zdrženlivě a v pochybnostech upřednostňují právo na konání místního referenda. Respektují totiž, že se jedná o politické rozhodnutí, které je postaveno navenek rozhodnutí zastupitelského orgánu a v konkrétním případě zpravidla vyžaduje provedení dalších kroků k tomu kompetentními orgány obce. Proto i předloženou otázku je třeba poměřovat pohledem běžného hlasujícího občana, případná nejednoznačnost otázky musí být zřejmá již při prvním čtení (viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2012, č. j. Ars 2/2012–43, obdobně novější ze dne 3. 9. 2025, č. j. Ars 2/2025–63, odst. [17] až [19]).

[27] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem shledal navrženou otázku jednoznačnou a referendum, jehož vyhlášení se navrhovatel domáhal, přípustným ve smyslu § 6 a § 7 zákona o místním referendu.

[28] Z navržené otázky je zřejmé, že občané mají vyslovit souhlas nebo nesouhlas s tím, zda má zastupitelstvo obce činit kroky k tomu, aby územní plán obce zamezil určitému budoucímu využití území Ryžovna, konkrétně možnosti realizace nových staveb na tomto

území. Z případného zákazu realizace staveb jsou zcela jednoznačně vyňaty stavby veřejné dopravní infrastruktury. Nejvyšší správní soud souhlasí s navrhovatelem, že takto formulovaná otázka je zcela srozumitelná. Běžnému hlasujícímu voliči musí být zřejmé, že v případě kladné odpovědi na navrženou otázku souhlasí se zákazem jakékoliv stavební činnosti na území Ryžovna vyjma realizace dopravních staveb. Z navržené otázky naopak neplyne, že by směřovala k nemožnosti udržovat a opravovat stávající stavby, jak se obává stěžovatel.

[29] Co se týče přípustnosti otázky, na kterou stěžovatel znovu poukazuje v replice, krajský soud správně posoudil, že znemožnění využití části území obce k realizaci stavebních záměrů s výjimkou staveb dopravní infrastruktury lze dosáhnout v rámci procesu územního plánování – přijetím územního plánu, resp. jeho změnou – a v rámci tohoto procesu vykonává určitou působnost zastupitelstvo obce. Konkrétně dle § 80 odst. 2 písm. c) a § 81 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový stavební zákon“), územní plán vymezuje způsob využití ploch, jednotlivé zastavitelné plochy jakožto plochy určené k zastavění a celkové zastavitelné území (k definici zastavitelné plochy viz § 12 písm. i) téhož zákona). Obdobně dle staré právní úpravy územní plán stanovil mj. zastavitelné plochy (§ 43 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, [dále jen „starý stavební zákon“]). Vymezení zastavitelnosti či nezastavitelnosti některého území v obci je tedy běžnou úlohou územního plánu. O pořízení a vydání územního plánu přitom rozhoduje právě zastupitelstvo obce, též schvaluje zadání územního plánu (viz § 27 odst. 1 písm. a), b) a d) a § 82 odst. 1 nového stavebního zákona).

[30] Nejvyšší správní soud souhlasí též se závěrem krajského soudu, že zastupitelstvo obce rozhoduje o změně územního plánu v samostatné působnosti. Nový stavební zákon nestanoví, že jde o přenesenou působnost obce, a v takovém případě jde podle § 8 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), o samostatnou působnost. Závěr, že referendum se může konat o záležitostech územního plánování, jelikož spadají do samostatné působnosti obce, ostatně potvrzovala judikatura již dříve (např. rozsudek NSS ze dne 1. 9. 2021, č. j. Ars 6/2020-85, odst. [31], nebo ze dne 4. 5. 2022, č. j. Ars 5/2021-40, odst. [29]). Starý stavební zákon sice výslovně v § 6 odst. 5 stanovil, že zastupitelstvo obce rozhoduje o pořízení územního plánu, schvaluje jeho zadání a vydává územní plán v samostatné působnosti, nový stavební zákon však s ohledem na obecné pravidlo v zákoně o obcích a na absenci výslovného určení, o jakou působnost jde, na uvedeném nic nezměnil.

[31] Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil stěžovateli, že by navržená otázka byla v rozporu s právní úpravou územního plánování. Krajský soud v bodě 63. napadeného rozsudku zároveň příhodně připomněl, že orgány obce prosazují názor občanů vyslovený v referendu těmi prostředky, které jim právní řád dává k dispozici (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2013, č. j. Ars 2/2013-59, č. 2919/2013 Sb. NSS, odst. [33] s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2012, sp. zn. III. ÚS 263/09). Je tedy na stěžovateli, resp. jeho zastupitelstvu, aby v případě kladné odpovědi občanů na navrženou otázku plnilo jimi projevenou vůli v tom rozsahu, ve kterém mu v tom nebrání právní předpisy.

[32] K argumentaci stěžovatele zásahem navržené otázky, resp. potenciální kladné odpovědi na ni, do práv dotčených vlastníků i samotné obce Nejvyšší správní soud připomíná, že místní referendum představuje formu přímé demokracie a je alternativou rozhodování o otázkách samostatné působnosti obce zastupitelským orgánem. Jedná se

o výkon ústavně zaručeného práva na samosprávu dle čl. 8 Ústavy a současně o základní právo občanů podílet se na správě veřejných věcí zakotvené v čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. již citované rozsudky č. j. Ars 4/2015-45, odst. [28], nebo č. j. Ars 2/2025-63, odst. [17]). Výsledek každého referenda je jen předpokládaným důsledkem výkonu těchto základních práv občanů obce, která je třeba respektovat. V rozsudku ze dne 30. 9. 2021, č. j. Ars 1/2021-39, odst. [28], Nejvyšší správní soud podotknul, že není nic překvapivého, natož nepřipustného, pokud je rozhodovací autonomie orgánů místní samosprávy omezována vůlí občanů projevenou v místním referendu; smyslem fungování orgánů místní samosprávy by mělo být právě naplňování požadavků vůle občanů.

[33] Současně proto, že rozhodnutí občanů učiněné v referendu je výrazem jejich svobodné vůle, je spojeno i s odpovědností za jeho následky (viz rozsudek č. j. Ars 2/2025-63, odst. [28]). Ty samozřejmě mohou být pro některé občany méně vyhovující, ale tak je tomu v případě skoro každého politického rozhodování. V tom ještě nelze spatřovat omezování práva obce na samosprávu nebo zásah do práv konkrétních občanů. Na tomto závěru nemůže nic změnit rovněž stěžovatelem v replice uvedená obava z nemožnosti provést stavební opatření, či další soukromoprávní závazky obce (viz citovaný rozsudek č. j. Ars 2/2025-63, odst. [29], jakož i tam citovaný nálezn Ústavního soudu). Ani těmito kasačními námitkami proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 93 odst. 4 s. ř. s., který se užije i v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu ve věci místního referenda a dle kterého v řízení ve věcech ochrany místního referenda nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2017, č. j. Ars 1/2017-44, č. 3587/2017 Sb. NSS, odst. [60], obdobně ze dne 24. 4. 2024, č. j. Ars 7/2023 - 35, odst. [31]).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 16. prosince 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu